

[Gert Petersen.]

stiske og borgerlige og Erhard Jakobsenske lærdomme igennem skolebøgerne. Det har der igennem et par hundrede år været tendens til, det har endda været den vigtigste tendens i skolebøgerne, og jeg synes, det er godt, hvis den tendens er ved at ophøre. Jeg håber og er sikker på, at mange forældre vil bidrage hertil.

Regeringen overlevede altså krisen omkring skatteforliget, og nu kan vi så vente os et lærestykke i ægte borgerlig politik. Arbejdsløsheden vil tage til, regeringens modforholdsregler er for beskedne, og de kommer for sent. Man vidste allerede i foråret, hvor det bar hen, men forholdt sig passiv. Tvangspasparing og boligforlig gjorde ondt værre. Det var dybt beklageligt, at socialdemokratiet bidrog hertil. Måske var det årsagen til, at socialdemokratiet var bange for valg forgangen fredag; man vil have lagt tid mellem denne håndlangertjeneste og valgets udskrivelse.

Skattelettelserne er falske. De modsvars af voksende kommune- og amtsskatter, fordi staten vælter byrder over på kommuner og amter, og af betydelige sociale nedskæringer, der især rammer familier med børn og ungdommen i det hele taget. Visse grupper kan glæde sig over skattelettelserne, nemlig de i forvejen bedst stillede. For resten af befolkningen er der tale om en bet.

Derfor er det helt utilladeligt at bruge disse falske skattelettelser som argument for indkomstpøolitik eller tilbageholdenhed fra fagbevægelsens side under overenskomstforhandlingerne. Arbejdere og lønmodtagere må notere meget store indtægtstab i de sidste 2 år som følge af voksende skattetryk og forrygende prisstigninger, mens der samtidig er andre grupper, der har beriget og beriger sig, først og fremmest jord- og grundspekulanter, som profiterer på den enorme værditilvækst i jord og fast ejendom. Så længe der ikke er rørt ved inflationsgevinster, ved nulindkomster osv., så længe der ikke er nogen kontrol med rente- og kapitalindtægter, så vil arbejderne blive bet, og de bliver dobbelt bet, hvis de lader sig lokke til tilbageholdenhed under de tilstundende overenskomstforhandling.

Vi advarer fra socialistisk folkepartis side regering og folketing mod at gribe ind i overenskomstafslutningen. I 1956, da en social-

demokratisk regering gjorde det, udløste det de mest omfattende modaktioner i mands minde i form af en generalstrejke. I 1963 lykkedes det godt nok en socialdemokratisk-radikal regering at køre en såkaldt helheds-løsning igennem, men jeg tror, tiden er løbet fra den slags. Dertil er den eksisterende tillidskløft mellem dette hus og resten af befolkningen, først og fremmest arbejderklassen, alt for stor i dag. Forsøger man noget lignende i dag, så tror jeg, resultatet bliver som i 1956.

Hvad skal der gøres? Vi har adskillige gode råd, også til regeringen, men vi skjuler ikke vores beklagelse over, at det er denne regering, vi skal adressere vore gode råd til, for den vil med sikkerhed ikke føre dem ud i livet. Regeringen burde være gået af, da det var klart, at der ikke var noget faktisk flertal for den såkaldte skatte- og spare-reform. At den blev siddende under disse omstændigheder er med til at undergrave tilliden til folkestyret.

Men ellers: Hvad bør der gøres?

Arbejdsløsheden kommer dels udefra, for hele det kapitalistiske system er kriseram, men den er skærpet som følge af regeringens politik, og den kan afhjælpes ved en anden politik. Reelle skattelettelser i størrelsesordenen en halv snes milliarder kroner, hverken baseret på momsforhøjelse eller asociale nedskæringer, men på en skærpet ligning, på kontrol med kapital- og erhvervsindkomster og besparelser på budgettet. Her er det os ubegribeligt, at militæret skal fredes, hver gang der skal spares. Vi mener tværtimod, at det var her, man kunne sætte ind.

Dernæst: også SF er villig til at støtte industrien med øgede statsbevillinger og kraftig forhøjelse af kreditloftet, men så må det offentlige sammen med lønmodtagerne selv kontrollere, at midlerne virkelig går til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger og ikke bare ledes over i inflationssektorerne, hvor forrentningen er højest.

Videre: en bedre finansieringsordning for boligbyggeriet og opretholdelse af den gamle kvota, 13.000 sociale boliger, i stedet for reduktionen til 8.000 i henhold til det nye boligforlig. Afskaffelse af 5 pct.s reglen for kommunerne og igangsættelse af reparations- og isoleringsarbejder i stor stil.

Og endelig: omgående igangsættelse af